

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **Ing. Z. S.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, čj. KUKHK-9089/DS/2017/SR, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 3. 2019, čj. 28 A 17/2017-74,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :**I.**

[1] Městský úřad Jičín 16. 1. 2017 rozhodl, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále „zákon o silničním provozu“) v souvislosti s porušením § 5 odst. 2 písm. b) a § 6 odst. 12 téhož zákona tím, že 14. 11. 2015 v 8:45 hod. řídil osobní motorové vozidlo v Revoluční ulici v Jičíně, ve směru jízdy od obce Valdice, a při silniční kontrole hlídkou Policie ČR nepředložil řidičský průkaz. Dále se podrobil odbornému měření na přítomnost alkoholu v dechu, jehož výsledky byly pozitivní. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 6000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce bez bližšího odůvodnění odvolání, které nedoplnil ani k výzvě správního orgánu. Žalovaný výše specifikovaným rozhodnutím z 11. 5. 2017 odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, ve které mimo jiné namítl prekluzi přestupku, protože se měla uplatnit roční lhůta dle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění před novelizací zákonem č. 204/2015 Sb. Rozhodnutí žalovaného považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, především pro nedostatečné vypořádání námitek, nevyjádření se k navrhovaným důkazům žalobce a rozhodování na základě podkladů nezaložených ve správním spise. Dále namítl, že nemohlo dojít ke spáchání přestupku z důvodu, že nejednal zaviněně. Nešlo ani o nevědomou nedbalost, protože žalobce nevěděl a vzhledem k okolnostem případu ani nemohl vědět, že je stále pod vlivem alkoholu. Rovněž nesouhlasil s postupem provedeného měření. Namítl neodborný postup příslušníků Policie ČR a použití měřidla v rozporu s návodem k obsluze.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. K otázce prekluze odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky čj. 3 As 278/2016-39 a 7 As 86/2018-38), která podle něho již tento problém komplexně a jednoznačně vypořádala, a uzavřel, že § 20 ve znění zákona č. 204/2015 Sb. (tj. s dvouletou objektivní prekluzivní lhůtou) je možné aplikovat na činy spáchané po 1. 10. 2015, tedy i na přestupky stěžovatele z 14. 11. 2015. Rozhodnutí správního orgánu nabylo právní moci 19. 5. 2017, k uplynutí prekluzivní lhůtu před rozhodnutím tedy nedošlo.

[5] K namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajský soud uvedl, že povinností správních orgánů, ani soudů není reagovat na každou dílčí námitku žalobce, ale vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Ačkoliv se tedy správní orgány explicitně nevyjádřily ke všem námitkám, některé byly v zásadě vypořádány v jednoznačném stanovisku o dostatečnosti a komplexnosti skutkových zjištěních. To platí rovněž o vyjádření ke všem navrženým důkazům. Některé námitky a návrhy důkazů pak krajský soud považoval za zcela účelové s ohledem na časový odstup, se kterým je zmocněnec žalobce vznesl, a nemožnost po tak dlouhé době navrženými důkazy (ohledáním) zjistit relevantní skutečnosti. Krajský soud dále doplnil dokazování o metodiky Ministerstva dopravy týkající se činnosti správních orgánů, měření alkoholu v dechu a návodu k použití přístroje na měření alkoholu, které správní orgány použily při posuzování námitek žalobce proti provedenému měření.

[6] K námitce nedostatku zavinění krajský soud uvedl, že pokud osoba požije alkohol v době kratší než 24 hodin před jízdou, není na místě zkoumat, zda existují rozumné důvody, pro které může mít žalobce za to, že u něho alkohol nebude zjištěn, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 5 As 126/2011). Nebylo tedy na místě, aby se žalobce spoléhal, že alkohol v dechu u něj nebude zjištěn. Námitky proti postupu provedeného měření považoval krajský soud za účelové zejména proto, že žalobce při silniční kontrole, ve svém vyjádření v oznámení přestupku, ani při prvním ústním jednání žádné námitky neuvedl. Výpověď svědka, které se zúčastnil zástupce žalobce, nijak nezpochybnil. Nevěrohodnost tvrzení žalobce umocňuje i fakt, že zástupce žalobce opakovaně vystupuje v přestupkových věcech u správních orgánů a opakovaně uvádí námitky obdobného typu.

III.

[7] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu v otázce zavinění. S odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 126/2011-68 namítl,

pokračování

že správní orgán nese důkazní břemeno k prokázání skutkové podstaty přestupku i v otázce zavinění. Správní orgán ale v jeho věci neprokázal, že by věděl nebo alespoň vědět měl a mohl, že je pod vlivem alkoholu. Stěžovatel tvrdí, že měl přiměřené důvody domnívat se, že již není pod vlivem návykové látky (s ohledem na časový odstup od požití alkoholu) a nemohl tak jednat zaviněně, odkázal přitom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 105/2010-96. Z vyjádření stěžovatele při silniční kontrole, kdy uvedl, že před jízdou nepil, naposledy předcházejícího dne v 18 hodin, je rovněž patrné, že měl za to, že tento požitý alkohol ho již nemůže ovlivňovat.

[9] K otázce zavinění jednání dále namítl, že v době kontroly byl značně v šoku. Pod naměřené hodnoty se podepsal, ale nebyl poučen, že tím s naměřenými hodnotami souhlasí a vzdává se práva je později sporovat. K takovému následku proto nemohlo dojít. K tíži stěžovatele nelze klást ani to, že se proti měření hned při silniční kontrole nebránil. Až později se dozvěděl, že měření neproběhlo v souladu s návodem k obsluze měřidla. Stejně tak mu nelze klást k tíži, že námitky proti měření a zavinění vznesl písemně až po ústním jednání.

[10] Dále namítl, že krajský soud se nevyjádřil k námitce, že správní orgány nezkoumaly, zda žalobce dodržel tzv. potřebnou míru opatrnosti. Z toho důvodu shledává napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[11] Stěžovatel namítl, že s ohledem na přechodná ustanovení novely č. 204/2015 Sb. se přestupkový zákon ve znění této novely (s dvouletou objektivní prekluzivní lhůtou namísto jednoleté) aplikuje až na přestupky spáchané po 1. 10. 2016. Došlo tedy k prekluzi přestupku. Výklad krajského soudu je dle žalobce nespravedlivý a svévolný, neplyne z textu zákona, je v rozporu s úmyslem zákonodárce, zásadou v pochybnostech mírněji a nerespektuje pravidlo speciality přechodných ustanovení v čl. II bod 3 novely.

[12] Stěžovatel rovněž namítl nesprávný postup při měření alkoholu v dechu. To, že bylo měřidlo kalibrováno a ověřeno podle něho nezaručuje, že byl při měření dodržen postup dle návodu k obsluze. Ověření měřidla rovněž zaniklo jeho pádem na zem, což namítl již v řízení před správním orgánem. Postup krajského soudu, který provedl jako důkazy podklady, které správní orgán opomněl, a doplnil je do soudního spisu, podle stěžovatele nijak nenapravuje pochybení správních orgánů, že rozhodovaly na základě podkladů, které nebyly součástí spisu. Jejich rozhodnutí tak zůstává nepřezkoumatelné.

[13] Podle stěžovatele se krajský soud ve svém rozhodnutí nesprávně zabýval tím, zda došlo k naplnění materiální stránky přestupku (při nepředložení řidičského průkazu), namísto přezkumu toho, zda byla úvaha správních orgánů v této otázce přezkoumatelná a námitky stěžovatele řádně vypořádány. Krajský soud tak nahradil právní posouzení, které měly provést správní orgány, což nebylo v jeho pravomoci. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodů opomenutí důkazních návrhů stěžovatel trval na tom, že ač nemá nárok na provedení všech navržených důkazů, má právo, aby se správní orgány se všemi jeho důkazními návrhy vypořádaly, tj. vyjádřily se k jednotlivým navrženým důkazům a uvedly, proč jim případně nevyhověly. Touto námitkou se dle stěžovatele krajský soud nezabýval.

[14] Nakonec stěžovatel uvedl, že již v žalobě výslovně namítl, že policisté mají motivaci tvrdit, že při svém zákroku nijak nepochybili, jinak by se totiž vystavili riziku kárného postupu. Soud se však s touto námitkou nijak nevypořádal a naopak nepravdivě tvrdil, že žalobce na žádnou indicii nasvědčující možné nepravdivosti výpovědi policistů nepoukázal. I v takovém případě ale není přípustné, aby bylo na stěžovatele automaticky nahlíženo jako na pachatele a jeho tvrzení bez dalšího označována za nepravdivá. Správní orgány místo provedení

relevantních důkazů spoléhaly pouze na tvrzení policistů, aniž by žalobci umožnily prokázat, že jejich tvrzení jsou nepravdivá. V tom stěžovatel spatřuje porušení presumpce nevin, práva na výslech svědků a práva na spravedlivý proces.

[15] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[16] Žalovaný se ve svém vyjádření zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

V.

[17] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Nejvyšší správní soud proto posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat otázkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, a to jak z úřední povinnosti, tak i k námitce stěžovatele. Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může se Nejvyšší správní soud zabývat věcným hodnocením uplatněných námitek.

[20] Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů. Krajský soud se podle něho nevyjádřil k žalobní námitce týkající se nedostatečného posouzení zavinění a dodržení tzv. potřebné míry opatrnosti správními orgány. Dále stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatečném vypořádání se s jeho žalobními námitkami opomenutých důkazů a nenaplnění materiální stránky přestupku.

[21] Všechny uvedené žalobní námitky směřovaly k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů pro nedostatek důvodů, kterou se krajský soud komplexně zabýval v bodech 47. až 50. napadeného rozhodnutí. Zhodnotil, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou zřejmé důvody, které ho vedly k jeho závěrům. Žalovaný vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž opřel své rozhodnutí, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Úkolem správních orgánů ani soudů není vyjádřit se ke všem dílčím námitkám účastníka, ale vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Rozhodnutí žalovaného tedy netrpí vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost.

[22] Krajský soud se pak s námitkami v otázce zavinění přestupku zabýval podrobně v bodech 73. až 76. napadeného rozhodnutí. Z jeho posouzení vyplývá, že zhodnotil postup a posouzení správních orgánů jako správné. Námitkou opomenutých důkazů, tj. že se správní orgány nevyjádřily ke všem navrženým důkazům, se zabýval v bodě 57., kde rovněž uvedl, že z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, proč správní orgány jednotlivé důkazy neprovedly. Námitkou nedostatečného vypořádání se s námitkou nenaplnění materiální stránky přestupku nepředložení řídičského průkazu se zabýval rovněž v bodě 57. a uvedl, že s ohledem na jednotu rozhodnutí orgánu I. a II. stupně se k námitkám žalobce správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně vyjádřily. Tím, že krajský soud vedle zhodnocení přezkoumatelnosti závěrů správních orgánů přistoupil i k právnímu posouzení otázky přitom nemohlo dojít k újmě práv stěžovatele. I tato námitka je tedy nedůvodná.

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud dále uvádí, v souladu s názorem krajského soudu, že smyslem institutu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není možné tento institut rozšiřovat i na případy, kdy se soud nebo správní orgán s podstatou námitek účastníka řádně vypořádal a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, čj. 8 Afs267/2017-38). Pokud je tedy rozhodnutí soudu srozumitelné, je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé proč soud považoval právní argumentaci stěžovatele za nedůvodnou a žalobní námitky za mylné nebo vyvrácené, nelze rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné. Tyto požadavky napadený rozsudek splňuje, z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, nepředstavuje důvod pro zrušení rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů neshledal rozhodnutí krajského soudu k námitce stěžovatele, ani z jiných důvodů nepřezkoumatelné a přistoupil k věcnému přezkumu.

[25] K namítané prekluzi přestupku a nesprávné aplikaci § 20 zákona o přestupcích Nejvyšší správní soud uvádí, že těmito námitkami a určením okamžiku účinnosti § 20 zákona o přestupcích se ve své judikatuře již dříve podrobně zabýval a dospěl k závěru, že „[u]stanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., část první, čl. I, bod 6. a 7. (...) se aplikuje na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015“ (rozsudek čj. 7 As 87/2018-37). V nyní projednávané věci kasační soud neshledal důvody se od svých závěrů odchýlit. Správní orgány i krajský soud postupovaly správně, pokud na přestupek stěžovatele spáchaný 14. 11. 2015 aplikovaly novelizované znění § 20 přestupkového zákona. Námitka není důvodná.

[26] Námitky týkající se nedostatku zavinění, nesprávného postupu při měření a upřednostnění výpovědí policistů směřovaly především do problematiky zjišťování skutkového stavu týkající se jízdy pod vlivem alkoholu. Nejvyšší správní soud se tak musel zabývat tím, zda správní orgány v souladu s § 3 spr. ř. zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností.

[27] K otázce zavinění a tedy naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty Nejvyšší správní soud uvádí, že jak žalovaný, tak krajský soud se vypořádaly s tvrzením stěžovatele o tom, zda jeho důvody, pro které se spoléhal, že již není pod vlivem alkoholu, byly přiměřené. Nejvyšší správní soud sice nesouhlasí s názorem krajského soudu, že pokud osoba v době 24 hodin od požití alkoholu řídí motorové vozidlo, není v zásadě na místě zkoumat existenci liberačních důvodů, nicméně stěžovatel v dané věci neuvedl žádný zvláštní důvod (např. zdravotní), na základě kterého se domníval, že již není pod vlivem alkoholu. Postup správních orgánů, které při zjišťování skutkového stavu vycházely z obvyklých dějových a časových posloupností, byl tedy zcela dostatečný. Nebylo jejich úkolem domýšlet za stěžovatele možná i nepravděpodobná vysvětlení a ty následně vyvracet.

[28] K důvodu časového odstupu od požití alkoholu se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku čj. 5 As 126/2011-77, kde uvedl, že v případě, že osoba hodlá po požití alkoholu v blízké době řídit motorové vozidlo, není na místě rozumně spoléhat na to, že alkohol u ní nebude zjištěn. S ohledem na obecné povinnosti účastníků silničního provozu dle § 4 odst. 1 zákona o silničním provozu (chovat se ohleduplně a ukázněně, neohrožovat život, zdraví nebo majetek, přizpůsobit své chování jak technickým podmínkám, tak svým schopnostem

a zdravotnímu stavu) je zřejmé, že na řidiče jsou při provozu vozidla kladeny zvýšené požadavky, co se týče hodnocení jejich vlastního stavu a způsobilosti. V projednávané věci stěžovatel uvedl, kdy a přibližně kolik alkoholu požil, k ověření jeho vlivu nečinil žádné další kroky, nemohl se tedy důvodně domnívat, že nemůže být pod jeho vlivem. Pokud tak usoudil, nelze než jeho jednání označit za nedbalostní. Námitka stěžovatele tedy není důvodná.

[29] K namítanému chybnému měření, konkrétně postupu v rozporu s návodem k obsluze, Nejvyšší správní soud uvádí, že na základě obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovateli bylo při prováděné silniční kontrole dne 14. 11. 2015 naměřeno 0,61 a 0,58 ‰ alkoholu v dechu, po odečtení možné odchylky měření se jedná o hodnotu 0,37, resp. 0,34 ‰. Měření bylo provedeno dechovým analyzátozem Dräger Alcotest 7510 Standard s platnou kalibrací i ověřovacím listem. Námitky, jež stěžovatel v průběhu správního řízení uplatňoval (přítomnost vysílaček a mobilních telefonů při měření, konzumace ovocného džusu, ústní vody apod.), nebyly způsobilé důvodně zpochybnit skutková zjištění, která byla základem pro rozhodnutí o přestupku. Správní orgány se s nimi přiměřeným způsobem vypořádaly a totéž učinil i krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám.

[30] Soulad provedeného měření s návodem k obsluze byl v průběhu řízení dostatečně zjištěn především provedenými výpověďmi policistů. Měření je nutné považovat za správné také s ohledem na to, že stěžovatel podepsal protokol s naměřenými hodnotami i oznámení přestupku. Podpis obviněného je v těchto případech třeba chápat jako souhlas s uvedeným skutkovým stavem. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 220/2016-29). Námitka stěžovatele, že k tomuto následku nemohlo dojít, protože stěžovatel nevěděl a nebyl poučen o tom, že podpisem souhlasí s průběhem měření a naměřenými hodnotami, není přípustná, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§104 odst. 4 s. ř. s.).

[31] Stěžovatel dále namítl, že správní orgány i krajský soud upřednostnily ke zjištění skutkového stavu výpověď policistů oproti jeho tvrzením a důkazním návrhům, aniž by zkoumaly jejich věrohodnost a automaticky označily tvrzení stěžovatele za nepravdivá. Ani této námitce nelze přisvědčit. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. O takové případy půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, v případě šikanózního postupu policistů apod. (srov. rozsudek čj. 6 As 126/2015-42). Tyto okolnosti v dané věci správní orgány i krajský soud hodnotily a uvedly, že výpovědi policistů jako svědků jsou souladné. Nezjistily ani jiný důvod, který by svědčil o nevěrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že proti obecné nestrannosti policistů jako svědků svědčí existence jejich kárné odpovědnosti. Z této skutečnosti lze naopak spíše dovozovat větší motivaci vypovídat pravdivě, jelikož v opačném případě se vystavují hrozbě disciplinárního postihu. Řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nejsou nijak prověřeni, policista by se křivým obviněním dopustil úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopustí (srov. čj. 4 As 223/2016-27).

[32] Při porovnávání protichůdných tvrzení policistů a řidiče podezřelého z přestupku je třeba také uvážit, že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá, zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu. Správní orgány i krajský soud se zabývaly věrohodností nabízených tvrzení stěžovatele. Z okolností bylo však zjevné, že jím uplatňované námitky jsou veskrze účelové především s ohledem na časový odstup, se kterým tyto tvrzení uváděl, (při prováděné kontrole, ani prvním ústním jednáním neuvedl žádné námitky), jejich nepravděpodobnost a typovou

pokračování

podobnost s námitkami v obdobných řízeních, kde vystupuje zástupce stěžovatele. Závěry o věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů a nevěrohodnosti tvrzení stěžovatele jsou tedy dostatečně podloženy individuálními okolnostmi případu a nelze je považovat za automatické. Námitka není důvodná.

[33] Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, že mu nelze klást k tíži vznesení jeho námitek až s časovým odstupem v průběhu řízení. Nejvyšší správní soud ani krajský soud nezpochybnují možnost stěžovatele tvrdit nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy v průběhu řízení. Správní orgány ani soud je nemohou odmítnout s pouhým odkazem na jejich opožděnost, což ani neučinily. Nicméně tato procesní strategie, spočívající ve vznášení některých tvrzení až v pozdějších stadiích správního řízení, ačkoliv je evidentní, že je obviněný mohl uplatnit od počátku, se může jevit dle kontextu jako účelová a nelze správním orgánům a soudům vyčítat, že takový postup stěžovatele hodnotí jako známku celkově snížené věrohodnosti jeho příběhu (srov. rozsudek čj. 10 As 318/2016-46). Zároveň, jak je uvedeno výše, krajský soud nevycházel při hodnocení účelovosti námitek pouze ze skutečnosti, že byly uplatněny později, ale i z dalších skutečností.

[34] V souhrnu uvedené skutečnosti, ze kterých vycházely správní orgány i krajský soud tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že se stěžovatel předmětného přestupku dopustil. Za takové situace nebylo nutné provádět další důkazy k prokázání skutkového stavu a správní orgány, resp. krajský soud, neporušily povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

[35] K námitce stěžovatele, že doplněním podkladů do spisu na základě dokazování provedeného krajským soudem nedošlo k nápravě pochybení správních orgánů, a jejich rozhodnutí zůstává nepřezkoumatelné, Nejvyšší správní soud uvádí, že správní soudy jsou oprávněné upřesnit skutkový stav věci zjištěný ve správním řízení provedením dalších důkazů. V řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem. Zjistí-li přitom skutkové či procesněprávní deficity, mohou reagovat buď tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo sami potřebné důkazy při jednání provedou, není-li nutné provádět dokazování ve značném rozsahu.

[36] Pokud byl skutkový stav ve správním řízení zjištěn dostatečně a krajský soud v postupu správního orgánu neshledal zásadní nedostatky, může (rovněž s ohledem na procesní ekonomii řízení) provést dílčí doplnění spisu a pokladů pro rozhodování, aniž by rozhodnutí správního orgánu zrušil. V dané věci krajský soud do spisu doplnil pouze veřejně dostupnou metodiku Ministerstva dopravy čj. 285/2009-160-OST, metodiku měření alkoholu v dechu – pracovní postup č. 114-MP-C008-08 a návod k obsluze použitého měřidla. Tyto podklady přitom nemohly mít vliv na zjištěný skutkový stav. Námitka stěžovatele není důvodná.

VI.

[37] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[38] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. dubna 2020

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu